

СЕЛО ТАЙКУРИ – ЄДНАННЯ МИНУЛОГО З МАЙБУТНІМ!

Тайкури - невеличке, непримітне на карті село у Рівненському районі. Та, на відміну від багатьох інших сусідніх поселень, воно стрімко розвивається та вдосконалюється. Тут вже є дитячий садочок і школа з євроремонтом, збудовано не один майданчик для малечі, прокладається асфальтна дорога до села. Та не варто забувати, що у Тайкурах ще й чимало історичних пам'яток.

Голова сільської ради **Валентина Музичка** запевняє - робота у Тайкурах кипить постійно. А особливо зараз, навесні: прийшла пора праці на городах, прибирання вулиць, посадки саджанців...

До речі, саме **Валентина Романівна**, привітна та комунікабельна жінка, стала нашим гідом на час перебування у селі, і супроводжувала нас всюди, знайомила з односельцями. Отож, розпочнемо екскурс по населеному пункту.

Перше, що можна побачити, приїхавши у Тайкури,

- Покровська церква. Як розповіли місцеві жителі, побудована вона була ще у 1730-му році на кошти поміщика Пепловського. Та є у храму одна особливість, що відрізняє його від стандартних церков: форма у вигляді п'ятикутника, а не шестикутника. Як розповіла нам **Валентина Романівна**, при церкві також функціонує музей, та відвідати нам його не вдалося, оскільки

ваний у 1710 році в стилі бароко. Будівля вже в аварійному стані, звідусіль на тебе може впасти шматок цеглини, кризь дір'явий дах видно небо, подвір'я все у бур'янах. Дуже вабить до себе вхід у підземелля, та ризик опинитися заваленим купою цеглин миттєво повертає думкам адекватність. Відмежує костел від села напівзруйнована, але все ще міцна і висока огорожа.

До речі, місцеві жителі кажуть, що такий величний костел був побудований завдяки щасливому випадку. Начебто мисливський пес Вавриневича Пепловського, шукаючи дичину, підстрелену хазяїном, вигріб з землі багатий золотий скарб. Як вдячність за такий щедрий дарунок шляхтич і побудував римо-католицький костел Святого Лаврентія.

На півдорозі до замку одиноко стоїть на пагорбі "Невідомий солдат", як символ пам'яті про радянських воїнів, які загинули у 1941-1945 роках.

Дорога до самого ж замку лежить через неабиякі зарості, але це того варте, щоб побачити фантастичний пейзаж, який відкривається з самої вершини гори.

А тепер детальніше про сам замок. Побудовано його у 17-18 столітті. Відділений зі сходу глибоким ровом, він має в плані форми, близьку

ко повірити, що колись це був могутчий та величезний замок.

Також Тайкури славляться своїм польським кладовищем. Зараз там можна побачити лише декілька поодиноких могил з незвичайними кам'яними хрестами.

Повертаємося з минулого до нашого часу. Як було згадано вище - у Тайкурах функціонує дитячий садочок. До речі, відкрився він лише у минулому році, адже

після пожежі у 1996-му ніхто його так і не намагався відновити. Нині ж у групі всього лиш 22 дитини, на більше не вистачає фінансування. Перш ніж завести нас до дітей, **Валентина Музичка** проводить на кухню, щоб запевнити дітей годують лише якісною і смачною їжею.

Привітна жіночка-кухар **Олена Верешинська** метушиться на кухні - скоро обід.

ють потрібну норму молока - 400 грам на день.

Далі піднімаємося на другий поверх - у сам садочок. Там якраз метушня - дітки збираються на прогулянку. Дві виховательки допомагають їм одягнутися, і щоб пришвидшити процес **Валентина Романівна** сама приєднується до цього. До речі, знає вона всіх дітей по іменню.

Далі ми завітали на пошту - там якраз кипить робота, відвідувачів вистачає. Працює відділення щоденно з 9.00, окрім неділі та понеділка.

Після садочка та пошти йдемо до школи. Навчаються у ній і діти з сусіднього села Порозово - ми теж вранці їхали з малечєю у Тайкури. На території навчального закладу є невеличкий стадіон і дитячий майданчик. Як розповіла нам заступник директора з

навчально-виховної роботи **Наталія Пашко**, у школі працює 16 педагогів, дітей навчається ж 85. Тобто в середньому в класі 10 чоловік. Учні ж 10 і 11-го року навчання їздять до школи у Колоденку. В Тайкурській школі функціонують такі гуртки: "Драматичний віночок", біологічний - "Юні екологи", математичний "Юні піфагори" та "Ми любимо англійську мову".

— Також щорічно ми їздимо на екскурсії. Далеко дітей не возимо, адже спонсорів немає, все за свій кошт - жаліється пані **Наталія**. — Дуже шкода, хочеться, щоб діти побачили більше своєї країни. Вони у нас розумники - частенько беруть участь у різних конкурсах, спартаки-

відчинити його було нікому, як і саму церкву - священник у справах поїхав з села.

Друга історична пам'ятка села Тайкури - костел Святого Лаврентія, збудо-

до квадрата. Непростими були підступи до нього, в чому і зараз можна впевнитися. Нині ж залишилися лише скупі залишки у вигляді декількох стін, і вже важ-

— Узагалі меню у нашому садочку дуже широке. В ньому є і голубці, і вареники з картоплею, м'ясом, сиром, — розповідає вона. — Звичайно, в а р и м о борщі і супи, фрукти даємо дітям. І обов'язково наші вихованці завжди отриму-

ада, олімпіадах, займають призові місця.

Добряче втомившись після довгої прогулянки селом, з Валентиною Романівною зайшли у місце, де можна випити кави чи чаю, посидіти за цікавою розмовою чи просто відпочити - магазин "Незабудка", який дійсно важко забути. Зустріла нас привітно продавця Леся Антонівна, яка вже не перший рік працює на своїй посаді. Пані Леся пригостила нас смачною кавою та печивом з цукерками, на цьому наша цікава і пізнавальна подорож закінчилася. Додому ми поверталися уже в автобусі, повному знайомих облич.

**Світлана ПАНКОВА,
Наталія САВЧУК,
студентки II курсу
МГУ ім. акад.
С.Дем'янчука
Фото авторів**

Слово і час

18.05.2012р